

DESÁTEK = 5K

KDE – KDO – KDY – KAM – KOMU

- (1) Doba patriarchů
- (2) Doba na Sinajské poušti
- (3) Doba před vstupem do zasl. země

DESÁTEK VÍCE NEŽ MATEMATICKÁ ZÁLEŽITOST

KDE výskyt textu	KDO dává	KDY dává	KAM dává	KOMU konkr. dává
(1) Gen. 14,18-20-24. Gen. 28,20-22	Abram Jákos	Po vítězství v boji (dal Bůh) Po snu – zasl. návratu domů Při setkání s Bohem	Přináší osobně ? Přináší osobně	Melkisedech (král a kněz) ? (Bohu - Hospodinu) Opětne setkání s Bohem
Des. praxe není přesně vymezena konkr. B. nařízením. Je projevem spontánní, dobrovolné a naprosto svobodné iniciativy, jako důsledek osobního setkání a zkušenosti s Bohem, která však dále prostřednictvím desátků pokračuje. Dárce je tak opakovaně s Bohem konfrontován, protože desátek jako dar vděčnosti přináší hlavně Bohu. Jak konkrétně bylo s desátkem nakláno není z textu zřejmé, protože to není ani součástí přímého B. sdělení.				
(2) Lev. 27,30 - 34. Nu. 18,21.-24.25-28-31	jen Lid a) Lid b) Levita	Když se urodilo a narodilo Když se urodilo a narodilo Když dostal desátky od lidu Setkání s Bohem -vedením	Není specifikováno Stánek Stánek	Není specifikováno Levitům - jedí se svými rod. knězi - Aronovi Zprostř. setkání s Bohem
Des. praxe je přesně vymezena B. nařízením. Projevem oddanosti a poslušnosti Bohu s nímž takto vyznavač žije je důsledek B. požehnaní + v úrodě... Následně odevzdáváním desátků z nabytého požehnaní, prostřednictvím kněží a služeb ve stánku úmluvy, se dárce s Bohem opakovaně setkává. Tak se kruh jeho setkávání s Bohem i přinášením D. uzavírá a současně je i onen kult z tohoto B. požehnaní živ - desátky zde jedí rodiny levitů a kněží.				
(3) Dt. 12,(1-4)5-7.11-14.17-19 Dt. 14,22-27. + 28.29 Dt. 26,12-14	Hledající lid,ne rutinní úkon Sdílející a radující se lid Lid mající B. požehnaní	když přichází před Boha a) z úrody ... každý rok b) z úrody každý 3 rok co3 roky	Na místě Božím,vyvoleném Na místě Božím - “ - Ve svých branách Ve svých branách	Dárce JÍ+jeho dům + Levita Dárce JÍ+jeho dům + Levita Dárce NE, jen soc. potř + L Dárce NE, jen soc. potř + L
Des. je (téměř) přesně vymezen B. nařízením. Je zde ještě víc důraz na vnitřní stav - naslouchání B.a pak násled. vnější formu. Ta slouží k tomu aby si dárce byl mnohem VÍCE vědom, že zde jde především o bezprostřední setkávání - konfrontaci s Bohem. Tím jak přináší své dobrovolné dary, oběti a desátky do spol. B.lidu v němž Bůh přebývá, poznává, že žijí nejen z toho co sami dávají, ale hlavně díky Bohu, jeho oslovení, vedení, společenství...				

ŽIVOT PROSTOUPENÝ RYTMEM DES. PRAXE JE DEMONSTRACÍ PROJEVU BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ A NAŠÍ ZÁVISLOSTI NA BOHU.

Z textů 3 různých forem desátků (D.) vyplývá, že odevzdávání D. (i jiné) je především niterní projev osob. odevzdání, spontánní radosti a vděčnosti dané vzájemným sdílením se s Bohem a bližním. Tím jak je to řečeno a konáno je kladen důraz hlavně na postoj, prožitek, trvalý vztah a pak až měnící se formu, která vše zarámuje - uzavře. Forma je jen lešením. Proto společné stolování z D. není především o jídle (o žaludku), nebo zajištění materiál. hodnot, nýbrž je obrazem vnitřního nasycení, prožitkem víry v naplňující plnost Boží. Právě tak D. nemůže být o finančním zajištění ani rutinním matematicko-počtářském úkonu. Forma samotná ač je důležitá je až druhořadá, vždy je prvořadý obraz, který B. prostřednictvím této měnící se formy vyznavači sděluje a který si má osvojit. Tím je harmonické soužití Boha a vyznavače vrcholící v Dt. ve společenst. Božím agapé nasycující více potřebu ducha než těla. Proto trojí ač rozdílná des.praxe jednotně vyzdvihuje rytmus vzájemného propojení vyznavače a Boha jako život. důležitý a stěžejní aspekt. (Viz. též PVP...) Různé formy D. slouží jako obraz, symbol a prostředek setkávání s Bohem a jsou vyjádřením B. vedení, naší závislosti, odevzdání a radostného vzáj. soužití. Tato veskrze radostná událost není nikde jmenovitě kontrolována, zřejmě proto aby zamýšlená rezonance a forma rytmu nezvýšila riziko k formální rutíně, pouhé povinnosti, ale také jen v jakýsi systém, jehož hlavní myšlenkou by se stala direkt-kontrolně řízená materiál. či sociálně ekonomická jistota. Praktický efekt je až důsledek (který navíc nemusí vždy přímo-úměrně odrážet duchovní a materiální stav) jistoty spočívající především v Bohu navzdory někdy i nepříznivým okolnostem. Tak se D. rytmus stává projevem víry v to co B. koná i zamýšlí se svým lidem. Výrazem toho, co On především činí i dává a postojem svého lidu (účast. D.) zjevuje.